

ליהודים לחוד, לערבים לחוד
זוהי התורה המחשמלת.
בשפה אחרת יש לזה שם

ממשלת ישראל החליטה השבוע
החלטה מחשמלת.
חברת החשמל הירושלמית, החברה
הערבית הגדולה ביותר בארץ, תקוצץ.
אומנם יישמר לה הוויכיון שניתן לה
כמי הברטים והירדנים, אך הוא יחול
רק על אספקת החשמל לשכונות העיר-
בית, ההתנחלויות והשכונות היהודיות
שבאיזור הוויכיון יקבלו להבא חשמל
מחברת החשמל הישראלית.
כך נקבע כלל כעל משמעות
החורגת הרכה מעבר לנושא עצמו: יש
חשמל ליהודים ויש חשמל לערבים.
ההפרדה אינה טריטוריאלית, אלא
לאומית.
וזהי חלוקת הארץ בצורה חדשה —

ושוב על סף ההצלחה, יכול היה לקבל
שוב אישור לכך.
שוב התקדם פרס עד לסף הגשמת
חלומה: הקדמת בחירות.

הפעם אמורה היתה הישועה לבוא
מצד התחיה. זו הציגה אוליטמטום
לחרות, והודיעה שאם לא יתקבל,
תציע את פיזור הכנסת.

אין ניסים. אך בפוליטיקה אין
הרבה ניסים.

המהלך הזה של התחיה היה בלתי-
הגיוני, מעבר לנסיון קצרטווח של
סחיטה. שהרי מטרתו של פרס היא
להגיע לבחירות, כדי להקים אחיהן
ממשלה שתסכים לוועידה בינלאומית
למשאומתן על הגדה והרצועה. התחיה
רוצה בדיוק בהפך.

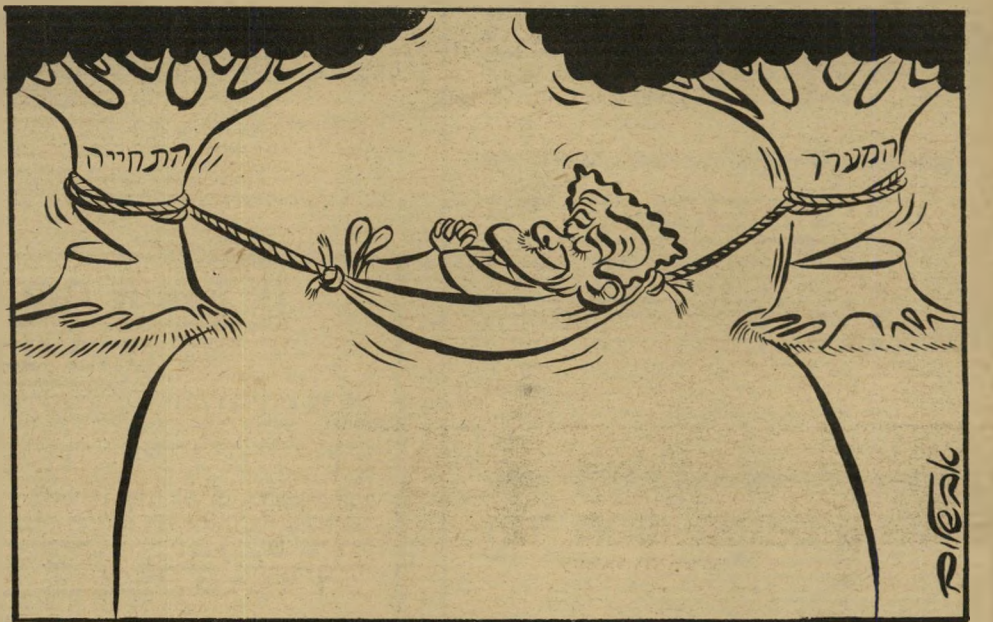
כשם שאין לצפות מרתיים קיצור
ניים, אורתודוכסים ו/או לאומנים,
שיתמכו בהקדמת הבחירות האמורות
להביא ניצחון לגוש החילוני-שמאלי,
כך אין לצפות ממיפלגת גוש-אמונים
להצביע בעד ועידה בינלאומית.
הגיון זה הוכיח את עצמו. בשעה

צבאי ממדרגה ראשונה. ככל פעם, כשי
רצה לחמם את הגבול ולגרור לתקרית"
אש, היה שולח רחפור משוריינין לשטח
המפורז שבין סוריה וישראל. שטח זה
היה שנוי במחלוקת, והסורים התנגדו
לעיבוד ארמותיו בירי ישראל, מפני שי
היו שייכות לחקלאים ערביים. ישראל
טענה לריבונות עליהן.

הנוהל הקבוע היה במשך שנים כך:
שרון היה מחליט על תקרית. בשעה
היעודה היה מודיע לבני-הקיבוצים
שלאורך הגבול שעליהם להיכנס ל-
מיקלטים. אחרי שזה בוצע, היה רחפור
משוריינין עולה על הארמות השנויות
במחלוקת ומתחיל לעבדן. הסורים היו
פותחים באש לעבר הטרקטור. התות"
חים הישראליים היו פותחים באש כדי
להגן על הטרקטור. סוריה היתה משיי
בה באש-תותחים לעבר הקיבוצים.

כך זה נמשך עד למלחמת ששת-
הימים, כאשר כבשה ישראל את רמת-
הגולן "כדי להרחיק את התותחים הסור"
ריים מיישובי הצפון".

בלי סמכות. מאז יודע אריאל
שרון להעריך את כוחו של רחפור כי

מכשיר פוליטי. הוא השתמש בו פעמים
רבות.

השבוע הוא הפעיל את רחפור ה-
עברי בצורה חדשה. שרה-התעשייה-
מיסחר שלח רחפור כדי להכשיר את
הקרקע ליישוב יהודי ממזרח לטול-
כרם. לא היתה לו שום סמכות לכך, כי
השילטון בשטח זה מסור בידי צה"ל,
המקבל הוראות מאת ממשלת-ישראל
באמצעות שר-הביטחון. כך אומר ה-
חוק.

לשרון גם אין סמכויות בתחום השיי-
כון. זה שייך לשר-הבינוי.

אולם שרון יודע כי רחפור אחר
שווה יותר מאשר סמכויות פורמאליות.
הוא שלח את רחפור, כדי להוכיח ל-
חברת-הנועוה שהוא נמרץ יותר מאשר
מתחריו, יצחק שמיר ודויד לוי, וכי הוא
מוכן להתמודד עם המערך.

הוסף אסימונים. אלא שהפעם
נתקל שרון ביצחק רבין, שהחליט לה-
גיב כראוי. הוא הכריז על השטח כעל
שטח צבאי סגור, שלח את קציניו וסי-
לק את רחפור.

היחסים בין שרון ורבין הם מפות"
לים. היה זה רבין שהציל את הקריירה
הצבאית של שרון, כאשר הפיקוד ה-
עליון החליט לשים את שרון הבלתי-
אהוד במקרה. היה זה שרון שחש
לעזרת רבין, כאשר טען שרון וייצמן
שאסור להפקיד בידיו את ראשות-
הממשלה. מפני שהוא עלול להתמוטט
במצבי-לחץ. כשחופן של אסימונים
בידיו, מיהר שרון לטלפון ציבורי וחיג
לכל עורכיה-העיתונים, כדי להפריך את
דיכרי וייצמן.

ראשה-המשלה רבין מינה את שרון
(המשך בעמוד 10)

שהמערך רעש, כרגיל, טיפל יצחק
שמיר בשקט באנשי-התחיה. בשיחה
שקטה מן הסוג ששמיר מצטיין בו,
הוכיח לאנשי-התחיה את האיוולת
שבטכסיסם.

תנועת-התחיה היא גוף רציני, בעל
אידיאולוגיה קנאית נחושה. היא
השתכנעה על-ידי ההגיון של שמיר,
מה גם שסיקרי דעת-קהל הוכיחו כי
בוחריה, חרורי-האידיאולוגיה, יענישו
אותה אם תעדיף טכסיס זול על פני
השיקול הרעיוני ארוך-הטווח. לפי
אחד הסקרים, היתה יורדת במיקרה זה
לארבעה מנדטים, תחת לעלות לשי-
מונה, כפי שהיא מקווה.

להתחיל מחדש. אותם הסקרים
גם הם הבטיחו גדולות לפרס.
אומנם עשוי המערך לעלות במני-
דאט אחד או שניים, אך גם למחרת
בחירות כאלה לא היה מסוגל להקים
ממשלה צרה בלי רק"ח והרשימה
המתקדמת, כך שהמצב הבטיסי לא היה
משתנה. סיויפוס צריך להתחיל במלאכה
מחדש.

שרון + רחפור

זה הוכיח את עצמו בגבול
ישראל-סוריה. עבשיו זה
מופעל בגבול שרון-רבין
ומערך-ליכוד

יתכן שאין צירוף מסוכן יותר במדי-
נת-ישראל מאשר בצירוף של אריאל
שרון + רחפור.
כאשר שירת שרון בפיקוד הצפון,
הוא הפך את רחפור למכשיר מדיני

סטאלין בשגרירות הסובייטית ברמת-גן (1966)
פעמיים נשק ציכי

הרוסים באים. ולא רק לישראל.
בארץ גרמה הופעתה של המייש-
לחת הסובייטית לפסטיבל גדול. אחרי
20 שנים של ניתוק, יש בישראל כמי-
הה גדולה להחזרת השגרירות הסובי-
ייטית: למרות כל ההכשחות, הבינו
הכל כי הופעת המישלחת ה"קונסול-
רית" היא צעד ראשון לקראת חירוש
מלא של היחסים.

לכאורה, זהו צעד קטן: אולם זהו ה-
לק ממערכת גדולה, המקיפה את כל
המרחב.
הרוסים חוזרים למרחב השי-
מי כולו.

הרוסים באים. ולא רק לישראל.
בארץ גרמה הופעתה של המייש-
לחת הסובייטית לפסטיבל גדול. אחרי
20 שנים של ניתוק, יש בישראל כמי-
הה גדולה להחזרת השגרירות הסובי-
ייטית: למרות כל ההכשחות, הבינו
הכל כי הופעת המישלחת ה"קונסול-
רית" היא צעד ראשון לקראת חירוש
מלא של היחסים.

הצינוח של
סטאלין

הרוסים גורשו מן המרחב על-ידי
הנרי קייסינג'ר, בעזרתה הפעילה
של מדינת-ישראל.
מאז מילחמת-העולם הראשונה ועד
לראשית שנות ה-50, הרוסים היו
"בחוף". לא היתה להם אחיות-רגליים
אמיתית בעולם הערבי. המהפכה הקו-
מוניסטית, שהשפיעה במקומות רבים
בעולם, לא הצליחה במאבק הרחוני עם
האיסלאם. הסובייטים התאמצו מאד,
מימי לנין והלאה. ההצלחה היתה רלה.
פריצת-הדרך באה תודות
לישראל.

הסובייטים הצביעו באו"ם במפתיע
למען הקמת מדינה יהודית (וגם למען
הקמת מדינה ערבית בפלסטין). הם
הכירו במדינת-ישראל הדיוורה מייד
עם הקמתה, לפני האמריקאים, וסיפקו
לה את הנשק הצכי שהיה דרוש לייש-
ראל כדי להתחיל מעמד במלחמת-ה-
עצמאות.

נימוקיו של סטאלין היו
תועלתיים.

הוא לא הפך לפתע ציוני, למרות
ששם נאום ציוני נלהב כפי נציגו ב-
או"ם, אנדרי גרומיקו הצעיר. סטאלין
רצה בגירוש הבריתים מן הארץ, כדי
שוו לא תשמש בסיס לטילים בריטיים
או אמריקאים, המכוונים לעבר ברית-
המועצות.

הקשר מוסקווה-תל-אביב היה על
כן קשר של תועלת הרדית.

גדיעח"ד עצמית

ישראל פתחה את הדרך לפני
ברית-המועצות גם בשלב הבא. גם
שלב זה עמד בסימן הנשק הצכי.
ב-1955 נודע כי מצריים, בהנהגת

המישטר המהפכני של גאמל עבר-אל-
נצר, חתמה על הסכם לרכישת נשק
צכי (קרי: סובייטי) בכמויות גדולות.
כך פרצה מוסקווה את הדלת לעולם
הערבי.

המומחים הטילו את האשמה על יש-
ראל. המדיניות הפרו-אמריקאית הקיי-
צונית של רויך ב"גוריון ונעמד טבח
הרחיקה את ישראל ממוסקווה.
בפברואר 1955 תקף צה"ל, כפקודת
ב"גוריון ובהנהגת אריאל שרון, את
מחנה הצבא בעזה, ונעמד טבח
כחיילים המצריים. למישטר בקאהיר
נגרמה כושה גדולה. עבר-אל-נצר
טען כי בעיקבות פעולה זו החליט שי
הוא יוקם לנשק, ועל כן פנה למוס-
קווה.

יתכן מאוד כי גם בלי כל אלה
היתה מוסקווה פונה לעולם
הערבי, שחשיבותו האסטרטגית
טגית נראתה הרבה יותר גדוד
לה מאשר זו של ישראל ה-
קטנה. התנועה הלאומית העי-
רית, שצברה אז תאוצה רבה,
קיצה למוסקווה.

במשך כמה שנים, חגגה מוסקווה
סידרה של ניצחונות במרחב הערבי.
היא מימנה את המיפעל הלאומי היוק-
רתי ביותר של מצריים — הסכר
הגבוה באסואן. היא סיפקה למצ-
ריים ולארצות ערביות אחרות. מיבצע
סני של 1956, שבו התחברה ממש-
לתי ישראל ברוב איולתה עם בריטניה
וצרפת הקולוניאליות, הפך את עבר-
אל-נצר לגיבור עולמי. וברית-המועד
צות רכבה על הגל.

ההישגים האלה התמוטטו במילח-
מת ששת-הימים. שבה הוכו הצבאות
הערביים.

בזעם חסרי-אונים עשתה אז
מוסקווה את המישגה הגדול:
היא ניתקה את יחסיה עם יש-
ראל.

מעשה בלתי-רציונלי זה היה קטן,
לכאורה, אך היו לו תוצאות גדולות.
לפתע גילו הערבים, שחיפשו דרך
להסדר עם ישראל, שברית-המועצות
אינה יכולה להושיע. מכיוון שהיו לה
יחסים רק עם צד אחד (הערבים), לא
יכלה עוד לתווך בין שני הצדדים.

מוסקווה גרעה לעצמה יד
אחת בזירה הישראלית-ער-
בית.

זה סיפק את ההודמנות לאמריקאים,
והנרי קייסינג'ר ניצל אותה. הוא הפיך
בעולם הערבי את התורה הפשוטה:
ברית-המועצות יכולה לספק לכם
נשק למלחמה, שאינכם יכולים לנצח